

ВЛАДИМИР КОЛЕВ
СЕНТ ЕКЗЮПЕРИ
ТРЕТОТО ИЗМЕРЕНИЕ

chitanka.info

31 юли 1944 г., 8 ч. летище Борго, о-в Корсика. Младият механик Шарл Сюти подготвя за полет самолет Лайтнинг с бордови номер 223. С него ще лети най-възрастният пилот от съюзническите армии — майор Антоан дьо Сент Екзюпери. Кодовото име на предстоящата мисия е „CODA“ № 33 S 176. В този човек е концентрирана огромна енергия, аурата му въздейства на всички, които по някакъв начин попадат в полезрението му. Младежът наблюдава с прикрит интерес ритуала на подготовката: слагането на парашута, каската, кислородната маска... Комендантът на ескадрилата, майор Рене Гавоал лично асистира на своя приятел и подчинен. Планът предвижда полет на 10 000 м височина, затова има процес на temperиране. Денят е горещ още от сутринта, последните десет минути пилотът буквално се сварява в дебелия дрехи, предвидени за ниските температури на голяма височина. Докато навлича екипировката, Екзюпери нещо мърмори, но наместил се в кабината, се усмихва като дете. Последни проверки: двигател, створки, колесник, кормилни плоскости. Издърпват клиновете пред колелата. Майор Екзюпери махва с ръка и отпуска спирачките. Лайтнингът рулира към началото на пистата.

... Двигател на максимални обороти. Самолетът се засилва, отлепва плавно и потъва в лятното небе. За да не се върне никога на това летище. Или на което и да е летище... Магьсникът-пилот се устремява към други времеви измерения.

ХОРА-ДВОРОВЕ И ХОРА-ГРАДИНИ

В писмо до Франсоа дьо Роз^[1], Екзюпери използва алегория, за хората-дворове и хората-градини. Хората-дворове задължително си правят обезпечаваща живота ограда. Хората-дворове обичат да бъдат сигурни за бъдещето си. Закуската, обяда, следобедното кафе, удобната любовница... Всичко в живота им е подредено по най-логичната схема. За тях въображението е проява на слаба дисциплина на ума. Хората-дворове са доволни от себе си, горди със себе си.

Хората-градини са нещо доста по-различно. Талантливи импровизатори, при които невинаги е сигурно, че полюлеят виси непременно надолу, към пода. Въображението им не познава прегради. Мисълта за ограда ужасява хората-градини. Защото оградата означава рационалното мислене на самодоволния счетоводител. Хората-градини са заразени с доброкачествения вирус на неувереността, те даже не се

замислят за собствено благополучие. Фукливото самодоволство на хората-дворове е неразбираема за тях.

В същото писмо, Екзюпери прави още една аналогична алегория. Хора-шосета и хора-пътеки. В други писма и книги, алегориите изобилстват. Писателят винаги се отнася с иронично уважение към хората-дворове и хората-шосета. Защото никога не попада в редовете на почетната им кохорта. Въпреки това

ЕКЗЮПЕРИ ВИНАГИ УМЕЕ ДА ПРЕДИЗВИКВА РЕСПЕКТ

Досадно умно дете, издънка на знатен род, граф по рождение. Демократ в социалното мислене и класически аристократ на духа. Не искам да преразказвам биографията му. За това са написани хиляди книги и статии. Нека потърсим характерните акценти на живота му, които естествено го превръщат в легенда.

Екзюпери уцелва времето на появата ни са бял свят, в първата година на XX в. Докато прекарва смислени и безметежни детски дни в аристократични замъци, на света се появяват нов вид машини — самолетите. Те дават не само нова проекция, трето измерение на земята, но и формират нова сетивност.

Младият Антоан попада в авиацията почти случайно, макар още като дете да е летял на самолет. Ако приемем възможната намеса на надсетивни сили, той е „орисан“ да осмисли по неповторим начин чрез написаното в книгите си това трето измерение.

До двадесет и петата си годишнина, Екзюпери е съумял да премине през много трансформации на ценностни критерии и насоки. Завършил е лицей, сгодил се е, бреветирал се е като военен и граждански пилот, опитал е да стане чиновник. И още: Разбрал е, че познанията от лицей не вършат много работа в реалния живот. Гodeжът му е бил развален от близките на момичето. Претърпял е авиационна катастрофа.

И НАЙ-ВАЖНОТО — ОСЪЗНАЛ Е, ЧЕ НЕ СТАВА ЗА ЧИНОВНИК

През 1926 г. граф Антоан дьо Сент Екзюпери започва да лети като редови пилот в пощенската компания Латекоер. По това време авиацията още не познава радионавигацията. По дългия 5000 км маршрут от Франция до най издадената част на Западна Африка в

Атлантика, се лети с обикновен, магнитен компас. За един съвременен пилот не е трудно да си представи какъв подвиг е всеки такъв полет.

Преди да стане известен писател, Екзюпери се утвърждава професионално в „рицарското“ братство на летците. Дългите самотни дни в пустинята „акушират“ раждането на неповторимата му способност да види и възпроизведе в една сплав романтичното изживяване и новаторския, технически труд.

Първата му книга, „Южна поща“ остава незабелязана. От нея са продадени петдесетина екземпляра. Екзюпери гледа на този факт с леко горчива ирония. Самият той не разпознава още в себе си писателя. Но тогава, в живота му навлиза Консуело. Класическа жена градина. И всичките му бъдещи любовници, задължително спадат към тази група. Докато текат първите месеци на брака им, Консуело проявява необходимия доброкачествен инат. Виси над талантливата му глава и му поставя норматив — да пише по шест страници на ден. Така се появява „Нощен полет“. Тази голяма новела или малък роман, няма как да не бъде забелязана.

ЕКЗЮПЕРИ СТАВА РИЦАР ОТ ДВА ОРДЕНА ЕДНОВРЕМЕННО

Към членството в ордена на пилотите се добавя и включването в интелектуалния елит на Франция, а чрез това — и на света. Сред летците той е великолепен професионалист, сред хората на изкуството и науката — интересна личност с нестандартни подходи. Разбира се, това е стилизирана класификация, но около средата на трийсетте си години, пилотът-писател вече се радва на огромна популярност.

Поради икономически сътресения, компаниите в които лети, фалират. Но това си има и добрата страна — Екзюпери набляга наистина сериозно и професионално на писането. От този период в живота му искам да изведа пред скоби един факт. Писателят винаги е имал отрицателно отношение към политиканстването. Но интуицията му помага да си прави много точни изводи и по политическите въпроси. След посещение в Москва, той скептично забелязва, че не го интересува политическата система, а хората, които тя „произвежда“. С днешна дата е вече съвършено ясно какви хора „произвежда“ съветската система.

Още по категоричен е той по отношение на Германия: „В свят, в който би се възцарил Хитлер, за мен място няма!“^[2]

И Сталин, и Хитлер са кадърни манипулатори. Ако ползваме съвременния жаргон, те съумяват да се „обзаведат“ с множество „фенове“, сред интелектуалния елит на света. Ще спомена пример-класика: Един от най-известните американци и може би най-обичаният по това време, пилотът Чарлз Линдберг, е буквално запленил от достиженията на Хитлерова Германия. Резултатът е, че от може би най-обичан, той се превръща в може би най-мразен. Но е праволинеен, твърдоглав и честен, затова не прави компромис с изводите си. Трябва да започне директната война между САЩ и Германия, за да промени поведението си. И да отиде да се бие като редови авиатор на фронта.

Друг случай. Жан Мермоз, елитен пилот и личен приятел на Екзюпери също „клъбва“ по фашистките идеи. Колкото и странно да звучи с днешна дата, много свестни хора от онова време приемат фашизма като смислена перспектива. Гьобелсовата пропаганда, съвсем естествено, крие от тях концлагерите и механизмите за производство на страх.

За разлика от Линдберг и Мермоз, Екзюпери съумява винаги да си прави навреме точните изводи. В моменти, когато светът се тресе и когато

ЧОВЕК ПОПАДА ВЪВ ВОДОВЪРТЕЖА НА СЪБИТИЯТА,

да достигнеш до точните изводи хич не е лесна работа. Отново илюстрирам с пример. През май 1940 г. Германия напада и Франция. Прегазва я, въпреки отчаяната съпротива. Екзюпери лети в разузнавателна ескадрила по време на бойните действия. Професионалистите знаят, че като се започне с Първата световна война и се стигне до днешни дни, да бъдеш пилот-разузнавач е доста по опасно от класически опасната позиция на изстребителя. Тези полети служат като изходна база за написването на може би най-впечатляващата книга на Екзюпери „Боеен пилот“.

Погледнато в по-едромащабен план, се получава нещо интересно. Германия проявява „странно великодушие“ и уж не ликвидира държавността на цяла Франция. В курортния център Виши остава да виси между небето и земята някакво формално френско правителство. Съществуването на това правителство обърква даже доста мислещи хора.

От една страна е ясно, че това правителство е креатура на Хитлер. От друга, е все пак френско правителство. Което, примерно, има своя 100 хил. армия и свой флот, базиран до африканското крайбрежие. Хитлер взема интелигентно решение — френските въоръжени сили се задължават да пазят гърба на германския съюзник. Мнозина френски офицери предпочитат да разсъждават формално логично. Верни на правителството, значи верни и на германците. Други, по гъвкави в мисленето, виждат в тези въоръжени сили възможността за преориентация в подходящ момент и за удар по Германия именно в гръб.

Когато, през 1944 г. Съюзническите войски започват десанта в Нормандия, нещата си идват на мястото. Прокламираната независимост на правителството във Виши е ликвидирана.

Във Франция има още и вътрешна съпротива, изразена в разнопосочно партизанско движение. Доминирано от комунисти, антикомунисти, голисти, местни вождове и от кого ли не още.

В Лондон, протезиран от англичаните, се е укрепил генерал дьо Гол. Генералът е умен и безскрупулен. Съчетанието на двете качества му подсигурият след края на войната великолепна кариера в най-високите етажи на политическото управление.

В Северна Африка, друг генерал — Жиро, е протезе на САЩ. Той е типичен, честен, но ограничен военен. И в края на краищата губи в противоборството с дьо Гол. Губи буквално — загива в доста странна авиационна катастрофа.

Към средата на 1943 г. Екзюпери е една странна, противоречива и интересна фигура. Реализиран е като писател и е мащабен, морален авторитет. „Земя на хората“, „Боен пилот“, „Малкият принц“ са го направили известен и сред антихитлеристката коалиция, и сред пилотите от Луфтвафе. В същото време „Боен пилот“ е забранена книга в доминирания от голистите територии.

СПОРЕД АМЕРИКАНСКИТЕ СТАНДАРТИ

Екзюпери просто не може да бъде военен летец. Още повече на Лайтнинг — на едноместен изстребител имаш право да летиш до 30-годишна възраст. А той е вече на 44. От друга страна, той може да участва във войната ефективно, като чиновник в пропагандния апарат на армията. Ако приеме тази перспектива, го очакват пагоните на

старши офицер и гарантирано място на първия ред след победата. Но той отказва да бъде „буркан от рафта на пропагандата“ и настоява да бъде зачислен именно като летец в разузнавателната си част II-33, в която е летял още през 1940 г. Отварям отново скоби. Той отказва да бъде бомбардировач, отказва да бъде и изстребител поради пацифистичната си настройка.

При всяка среща с ген. Айзенхауер, ген. Жиро настоява писателят да бъде върнат в армията именно като пилот. На Айзенхауер му идва до гуша: „Тези французи са невъзможни! И Жиро на първо място! Писна ми от този Сент Екзюпери. Върнете го обратно! Може би ще ни притеснява по-малко във въздуха, отколкото на земята.“^[3]

Екзюпери полага необходимите изпити и е бреветиран като пилот на Лайтнинг Р-38. Лети с хъс, професионално, предизвиквайки противоречиви коментари, вариращи в границите от неприкрито възхищение до обвинения в нарцисизъм.

НА 31 ЮЛИ 1944 Г. МАГЪОСНИКЪТ-ПИЛОТ СЕ УСТРЕМЯВА КЪМ ДРУГИ ВРЕМЕВИ ИЗМЕРЕНИЯ

Прастарата истина е, че човек бива оценяван истински едва след края на земния си път. Няколко години след неговата смърт, Жул Роа, автор на романа „Щурман“ с тъга ще констатира: „Загубата на Екзюпери не може да бъде компенсирана по никакъв начин. Друг, толкова талантлив писател, философ и пилот, просто още не се е родил.“^[4]

Екзюпери буквално се разтваря в небето. И става легенда.

Версиите се появяват в момента на изчезването му. Първата логична, че просто е свален. Втората — за някакъв технически отказ. Но най-пълнен е „жълтият“, често фантасмагоричен диапазон.

Още на следващия ден се тиражира под сурдинка, че не се е върнал на летището в Борго, понеже се е приземил във... Виши. Глупаво и кално, но арията на клеветата има милиони разновидности.

При последния си полет, Екзюпери се е приземил благополучно в Швейцария, в планината Юра, където е останал да живее инкогнито до дълбоки старини. (Как ли се приземява изстребител на горска полянка?)

Екзюпери се е самоубил, защото се е сринал психически. Въвеждат се даже аргументи, че причина за този срив е „лудата“ му

жена Консуело. (Сигурно му е въздействала „дистанционно“ от САЩ?...)

Екзюпери е почетен гост на извънземни, които...

Когато се съчетаят в едно невежеството на търсещия евтина сензация с прорицателството на лудия, се пръкват варианти, които предизвикват смях. Но смях, от който не ти става весело.

В сходна ситуация, Гоя реагира с изразните средства на художника и създава поредицата Капричиите — кошмари, които не толкова плашат, колкото досаждат и обезцветяват живота.

Последните дни на живота на известния писател са наистина трудни. Нормалните хора, съвсем естествено, попадат под чара на излъчването му. Но не са малко и тия, които откровено го мразят. „Швейцарският вариант“ намеква, че той е избягал от рисковете на войната. Ако е така, защо е направил почти невъзможното с връщането си в армията именно като боен пилот?

Като правило, откровените му врагове са по високите етажи на военните и политически структури. Ще спомена накратко за отношенията му с дьо Гол.

За авиатора, голистите са „... банда луди“ устремени фанатично към политическата власт.

За генерала, авиаторът е „евтин картаджийски фокусник“. Но...

Уважаема госпожо,
Благодаря ви от все сърце.
Колко е жив вашият син сред хората! И колко
Франция е щастлива от това!
Приемете, уважаема госпожо, моите най-дълбоки
почитания.

Шарл дьо Гол

27 декември 1959 г.^[5]

Това пък е писмо до майката на Екзюпери. Политика...

Устойчивата тенденция обаче е постепенното митологизиране на живота и смъртта на Екзюпери. С тази тенденция явно се е съобразил и умният, безскрупулен генерал. Може да се каже, че след завършването на войната

Съобразителни роднини — деца и внуци на най-малката му сестра, по фамилия д'Аге, чрез фирмата „За творчеството и паметта на Антоан дьо Сент Екзюпери“ получават авторските права върху книгите му. И което е още по-притеснително — тотално върху всеки артефакт, свързан с името Екзюпери. Минава ми през ум, че светът е пълен с такива „сюжети“. Сходен случай: Пушкин е слабо познат в Русия още петдесетина години след смъртта си, поради наследствени претенции на деца и внуци, които правят почти невъзможно издаването на книгите му. В това отношение, наследниците на Екзюпери проявяват добре пресметнато разбиране. Не блокират творчеството му с високи цени, но пък той така добре се „харчи“...

Споменах за религия. Светата католическа църква се лови за една негова фраза: „Ако бих бил вярващ, бих станал монах.“ И също се опитва да го „приватизира“. Поне „частично“.

За хората с нормална душевност, Екзюпери е топъл, човечен, умен и обичан. Хуманист със своя, нестандартна философия. Може да бъде четен и препрочитан като вечната книга — Библията. Но е много по-интересен от нея. Има писатели, озарили със собствена светлина времето си... и останали в него. Как Екзюпери прави магията — не знам — но той винаги съумява да бъде връстник на всяко следващо поколение.

НО, ЧОВЕШКОТО ЛЮБОПИТСТВО Е НАИСТИНА БЕЗГРАНИЧНО

Вариантът за контактите с извънземните запълва една празнина, докато не се намери истински материал, който да отговори на въпроса: „Като човек, Екзюпери е все пак материален. Самолетът му — също. Как така ги няма никъде?“

Търсят самолета къде ли не. Търсят и точния вариант на неговата смърт.

През 1948 г. издателят му Гастон Галимар получава писмо от бившия капитан от генщаба на Луфтвафе, пастор Херман Корт. Той разравя някакъв личен тефтер и намира записка с дата 31 юли 1944 г.: „Телефонно обаждане от капитан Кант. Свален разузнавателен самолет. Изгорял след бой в морето. Район Ажаскио, централна част на западна Корсика.“^[6] След справка със специалисти и колеги се лови очевидно

несъответствие. Според плана на полета, Екзюпери просто не е имал работа в този район. А да се мисли, че великолепият щурман Екзюпери се е загубил, е просто нелепо. И самият пастор дава на заден ход.

Чак през 1972 г. се появява следващата, горе-долу убедително звучаща версия. На първи прочит. Немското списание *Der Landser* „Пехотинецът“ публикува доклад от пилота, младши офицер Робърт Хершел, написан уж на 1 август 1944 г.: „На 31 юли 1944 г. отлетях в 11,02 ч. от базата в Оранж, придружен от сержант Хьогел с мисия да наблюдаваме действията на вражеските формации между Марсилия и Мантон. Изпълнихме мисията както беше предвидено. На връщане, докато прелитахме над Кастелан, попаднахме на самолет Lightning P-38. Тъй като врагът летеше на 1000 м над нас, ние няхаме възможност да го атакуваме. За голямо наше учудване, противникът промени курса си и самият той ни нападна (...) Успяхме да избегнем първото нападение (...) Проследих го и го доближих на 40–60 м, след което стрелях. Видях Lightning-а да пада, оставяйки следа от бял дим. (...) Катастрофата се случи в 12,05 ч. на десетина км от Сен Рафаел“.^[7]

Пресата се разжужава. Май, най-после...

Докладът не е представен в оригинал, от архива на Луфтвафе, а като препис, от бившият пилот-изстребител, лейтенант Вилхелм Манц, личен приятел на Хершел. Предоставено е и текст на писмо на Хершел до Манц. Самият Хершел загива по-малко от месец след Екзюпери. Явно, Манц решава да намести върху себе си фокуса на интереса на медиите. Да, ама не! Какво не пасва на фактите?:

Екзюпери лети с невъоръжен Лайтнинг. Кой глупак би тръгнал да се бие срещу двама с невъоръжен самолет?

Хершел уж лети с FW-190 през юли 1944 г. Но на този фронт, FW-190 се появява едва през октомври с.г.

Съмнение буди и „технологията“ на провеждането на въздушния бой. След нападението на Екзюпери, Хершел уж се бил издигнал със спирала нагоре, след която съумял да заеме веднъж позиция за стрелба, не успял, та после втори път... Когато си отдолу и нямаш запас от скорост, „забождаш“ носа на самолета и първо набираш скорост. Едва тогава, ако не са те „орешетили“, можеш да помислиш да тръгнеш нагоре, да се наместваш, да се налагаш...

Когато се разгаря професионалната дискусия, Манц, въпреки обещанието, така и не предоставя оригинали нито на доклада, нито на писмото. И тихомълком се измъква от кашата.

Като няма риба, и рака е риба. Все пак, от време на време, журналисти сензационници, основно от жълтата преса, и с днешна дата цитират Манц.

ЕНИГМАТА ЕКЗЮПЕРИ ВСЕ ПАК Е РАЗГАДАНА

А физическият му убиец — намерен. В аванс, това е достоен човек, будещ уважение.

През всичките тези години, разследването тече в две посоки. Намирането на самолета на писателя и разплитането на мистериозния сюжет. През 1989 г. в играта се включва и Лино фон Гарцен, експерт по технически патенти. В свободното си време, Лино изследва езера в Германия в търсене на паднали самолети на Луфтвафе. През 89-та, той тръгва да търси останките на самолет, в района на архипелаг Риу, в непосредствена близост до Марсилия. Самолетът бил пилотиран от младия княз Алексис фон Бентхайм. Неопитният пилот-княз загинал нелепо, като мнозина свои връстници по това време, „отстрелян“ от опитен американски летец.

Лино разширява кръга на интересите си, започвайки да търси и останки от самолети на съюзнически летци. Намира и фрагменти от архиви, тръгнали за преработка като стара хартия. Приближава се до името Екзюпери, но удря на камък. Някаква странна омерта обгражда това име. Немските пилоти от войната не се срамуват от миналото си в армията. Но свалянето на Екзюпери предизвиква притеснение сред тях. През 1962 г. сред бивши летци от Луфтвафе се провежда анкета: „Бихте ли стреляли по противников самолет, ако знаехте, че е пилотиран от автора на «Малкият принц»?“ Отговорът „Не“ е малко под 100%. И все пак, Екзюпери е свален от немски летец.

По метода „от врата на врата“ Лино стига до телефон, на който би трябвало да намери бившия изстребител Хорст Риперт.

Представих се като историк, търсещ информация.
(...) А той ми отговори без колебание: „Спрете да търсите!
Аз свалих Сент Екзюпери.“^[8]

Още на другия ден след изчезването на писателя, германските станции засичат съюзнически съобщения, че се търси точно авторът на „Малкият принц“. За Риперт не е трудно да направи някои съпоставки и изводи. А от там нататък, животът му просто става друг. Подсъзнателно, винаги се надява, грехът за убийството на обичания писател да не се пада точно на него. Но колкото повече осмисля нещата, толкова по-не открива шанс да се размине с горчивата чаша. Познатите му го помнят като съдържан човек със самотитно, но тъжно чувство за хумор.

В първия момент, Риперт отказва да даде подробности на Лино фон Гарцен. Но, явно, изминалите години са изтерзали този наистина достоен човек. Кой би го осъдил? — Изпълнявал е войнишкия си дълг. Можел е да поръси демонстративно главата си с пепел и да натрупа състояние като автентичен „Екзюпериолог“. Освен другото, след войната, Риперт става спортен журналист и е на „ти“ с технологията на излагането на факти по интересен начин. Когато Лино се среща с него, Риперт разказва без задръжки, компетентно. В изложеното няма никакви вътрешни противоречия. В момента на срещата, Екзюпери е летял на 2000 м. Явно, продължителната мисия на голяма височина го е изтощила и той се е снижил. Риперт не стреля по пилотската кабина, а срязва с откоси крилата на Лайтнинга. Този феърплей-подход позволява на противниковия пилот да се възползва от парашута си. Риперт има свой почерк във въздуха. Сваля около трийсетина самолета, но никога не стреля по пилотската кабина.

Но Екзюпери има медицинска забрана за парашутни скокове поради зле зараснала ключица. Скок с парашут означава осакатяване. Липсва шанс да се размине с удавянето.

Човек умира така, както е живял. Човекът-градина Екзюпери, в пълно съзнание, просто приема смъртта. Без паника и истерия.

Когато четеш записките на Лино фон Гарцен, сърцето ти се свива. Войната е противопоставила двама рицари на ниво живот или смърт. Единият унищожава другия. Нека не забравяме, че и съюзниците имат грехове, бомбардирайки безсмислено мирни немски и италиански градове. Риперт също, ежедневно рискува главата си. За Екзюпери, той казва: „Харесвах го за това, което беше — писател, който, като ви грабне, повече не ви пуска.“^[9]

Лино успява да склони Риперт да даде писмено показание за твърдението си, което да бъде публикувано след неговата смърт. По-късно, Риперт преодолява себе си и прави наистина мъжка крачка. Съгласява се на телевизионно интервю, в което се изповядва. По мъжки съдържано. Последната му дума е „Жалко!“

ЛИЧНО МНЕНИЕ

Екзюпери преживява тежки, но смислени дни. Появява се с мисия на този свят. На 31 юли, командирът-приятел Рене Гавоал го изпраща не за пръв, а за пореден път в смъртоносен полет. Вечерта преди отлитането, писателят оставя на Гавоал куфарче с необработен ръкопис на библейска по духовен мащаб, но само нахвърляна книга. Оставя и две писма. До Нели дьо Воге, която се заема с литературната обработка и прави от суровите записки великолепната „Цитадела“. Каква е била като любовница можем само да гадаем, но духовното ѝ сродство с големия писател не предизвиква съмнение. „Цитаделата“ звучи автентично в стил Екзюпери. Второто писмо е до Пиер Далоз, партизански командир във Веркор. „... Бъдещият мравуняк ме отвращава. Презирам целомъдрието им на работи. Аз бях роден да бъда градинар.“^[10] Да се простиш с живота, след като си се справил с тежката мисия на духовен гуру на милиони, е шанс. В края на живота си, нашият поет Александър Геров си пожела: „И да умра като Екзюпери.“

Екзюпери отлита в небитието по впечатляващ начин. Уморен и изнервен, но с усещането за добре свършена работа. Геров тихо изгасна в мизерия. Обезверен.

Явно има и смърт за завиждане...

[1] Вж. Антоан дьо Сент Екзюпери, Военни записки, Военно издателство, С., 1988 г., стр 160–162. ↑

[2] Марсел Мижо, Сент Екзюпери, Народна младеж, С. 1966 г., стр. 259. ↑

[3] Жак Прадел, Ванрел Люк, Сент Екзюпери — Последната тайна, изд. Вакон, стр. 49. ↑

[4] Жюл Роа, Щурман, изд. Москва, 1962 г., стр. 4. ↑

[5] Сент Екзюпери, Военни записки, стр. 174. ↑

[6] Жак Прадел, Сент Екзюпери. стр. 61. ↑

[7] Пак там, стр. 66–67. ↑

[8] Пак там, стр. 156. ↑

[9] Пак там, стр. 163. ↑

[10] Марсел Мижо, Сент Екзюпери, стр. 148. ↑

Статията е публикувана в сп. Криле, кн. 9/2009 г., стр. 33–38

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.